

наслажденій; доброе воспитаніе кое пріяхъ изъ дѣтства, не помагаше ми веке; всичкія добри обѣщанія, съ кои подтврждавахъ умъ мой исчезнуваха. Не можехъ да се сопротива на сичкія злини що ме окружиха отъ секадѣ, заради това мыслѣхъ самую добродѣтель безчестну, и бѣхъ като единъ чловѣкъ що плава въ одну долбоку и устремителну рѣку, изъ перва онъ раздира воду и придава противу водное устремленіе, обаче ако са брезн рѣчннн неудобовосходителни, и не може да найде нѣкой помощъ, начева да ослабнува мало по мало, сила негова го остава, стави негови като изнеможать оцѣпеневать, и теченіе рѣки го за влачи съ устремленіемъ.

Тако очи мои бѣха почели да се потемнявать, сердце мое ослабеваше, не можехъ вече да укрѣпа словесность мою, ни да помена добродѣтель отца моего: Сонное онова видѣніе, въ кое ми се возмиѣ че видѣхъ цѣломудраго Ментора въ Елисейскія поля, производеше ми безмѣренъ страхъ: едно скрито и сладко безсиліе наращающе обладаваше ме; начехъ да любя оный ласкателенъ отровъ кой се разливаше отъ жилы въ жилу, и преминуваше даже до мозга костей моихъ. Обаче со всѣмъ снмъ азъ степенехъ изъ глубины сердца, проливахъ горчайшія слезы; ревехъ отъ смущеніе мое като единъ левъ. О злощастна младость! казовахъ: О Бози кои се подигравате съ чловѣки толко жестоко, зацо ги оставяте да преминувать презъ оныя години младаго возраста, кои не са друго само едно несмыслство, или по добрѣ да реку една распалителна треска. О! зацо не самъ и азъ покрытъ сосъ єдны власы бѣлы, прегърбенъ и близо до гроба, като Лаер-